

Beste norbait izan nahi zuen lehoikumea

Sabanako txoko urrun batean, Lluc izeneko lehoi kume txiki bat bizi zen. Jolasti eta jakin-min handikoa bazen ere, beti alderatzen zuen bere burua beste animaliekin eta uste zuen ez zela nahikoa berezia.

Egun batean, sabanatik paseatzen ari zela, gazela bat dotore saltoka ikusi zuen. “Ai, zein ederra litzatekeen hain gora salto egitea!”, hasperen egin zuen. Geroago, elefante batekin topo egin zuen, enbor erraldoiak altxatzen zituena bere tronparekin. “Gustatuko litzaidake bera bezain indartsua izatea”, pentsatu zuen.

Beraz, Lluc txikiak besteak bezalakoa izaten saiatzea erabaki zuen. Gazela bezala salto egiten saiatu zen, baina lurrera erori zen sabelean. Elefanteak bezala enborrak altxatzen saiatu zen, baina ez zen nahikoa indartsua izan. Etsita, ibaira hurbildu zen eta bere isla uretan dardarka ikusi zuen.

“Zergatik ezin naiz besteak bezalakoa izan?”, marmaratu zuen triste.

Ondotik zihoan dortoka jakintsu batek entzun eta irribarre egin zion. “Lluc, animalia bakoitzak dohain berezi bat du. Begiratu zeure buruari: adats ederra duzu, ahots indartsua eta ausarta zara. Ez duzu beste inoren antzekoa izan beharrik, zerk egiten zaituen bakarra

aurkitu behar duzu”.

Lehoi kumeak dortokaren hitzetan pentsatu eta konturatu zen arrazoia zuela. Denborarekin, ozen orro egiten, azkar korrika egiten eta lagunak sabana zehar abenturetan gidatzen ikasi zuen. Ulertu zuen ez zuela besteak bezalakoa izan beharrik berezia izateko; bere burua maitatzen ikasi behar zuen, besterik ez.

Egun hartatik aurrera, Lluc inoiz baino zoriontsuagoa izan zen, bere balioa ez zegoela besteak bezalakoa izatearen mende aurkitu baitzuen, baizik eta bere burua izatearen mende.